

[Munch-Petersen.]

Kommunen, og som kan forlanges tilbagebetalt, og som, naar den ikke bliver tilbagebetalt, ogsaa kan faa Fattighjælps Virkninger. I § 309 siges der, at denne Hjælp kan blive betragtet som Fattighjælp for Modtageren, den kan altsaa derved ogsaa faa de Følger, som Fattighjælp har, og i § 310 bestemmes det nærmere, at dette skal blive Tilfældet, naar en Person i længere Tid

„udelukkende eller næsten udelukkende har opretholdt Livet ved Kommnehjælp, og det maa antages, at hans Krav om Hjælp skyldes aabenlys Arbejdslede eller Lyst til at ligge det offentlige til Byrde.“

Saadan som Sætningen staar her, kan man naturligvis i og for sig, sige, at de, der er arbejdsu villige, heller ikke skal have Hjælp, men man ved jo, hvordan det er i Praksis. I Praksis er det saaledes, at man ikke kan faa dette Arbejde, at man kan blive tvunget til at ligge Kommunerne til Byrde i længere Perioder og være ude af Stand til at betale Kommnehjælpen tilbage, være ude af Stand til at komme ud af dette Forhold, og saa er det netop, at man glider over under Fattighjælps Virkninger. Medens man i Øjeblikket har Hjelpekasserne, som dog yder en vis skønsmæssig Hjælp, selv om den langt fra er tilstrækkelig, saa har man ikke denne efter det Lovforslag, her ligger til Behandling. Hjelpekassens Afskaffelse vil naturligvis dels ramme dem, som i Forvejen har nogen Understøttelse, og som i Øjeblikket undertiden kan faa denne Hjælp noget suppleret op ved Hjælp fra Hjelpekassen, men den vil ogsaa ramme dem, som er uorganiserede, som staar udenfor Arbejdsløshedskasser og Sygekasser o. s. v.

Nu er det jo saaledes, at man fra socialdemokratisk Side betragter alle uorganiserede, som om de var en Slags Alkoholister, som om de var en Slags Skruebrækkere o. lign. Man har Gang paa Gang i den socialdemokratiske Presse kunnet læse den Slags Betegnelser om de uorganiserede. Nu bestemmes det, at det kun skal være arbejdsu villige Personer, som man udtrykker det, for hvem Hjælpen skal betragtes som Fattighjælp, men i Realiteten bliver det alligevel andre Personer end de arbejdsu villige, thi naar man ikke bestemmer nogen anden Form for Hjælp, og det gør man jo ikke, saa betyder det ogsaa faktisk, at man betegner de uorganiserede som arbejdsu villige Personer, som asociale Personer, eller hvilken Betegnelse man nu bruger. Kendsgerningerne er jo, at der findes Tusinder af uor-

ganiserede, som er uorganiserede paa Trods af deres Modstand mod at blive det, som er slettet paa Grund af Gæld i Arbejdsløshedskasser og Sygekasser, eller som maaske aldrig har kunnet komme ind i nogen Organisation, fordi de aldrig har haft fast Beskæftigelse. Saaledes som Forholdene er i Øjeblikket, er der Tusinder af unge, som overhovedet aldrig kan komme ind i noget fast Arbejde og derfor aldrig kan komme ind i disse Organisationer, og faktisk rammer man netop alle disse uorganiserede gennem de Bestemmelser, som man fastlægger i dette Lovforslag. Det er først og fremmest de unge arbejdsløse, først og fremmest dem, der er tvunget til at strejfe rundt paa Landevejene, som man gennem dette Lovforslag retter Stødet mod. Det er ogsaa angaaende dem, Socialministeren tidligere i en Rundskrivelse har opstillet det Problem, hvorvidt man ikke skulde anbringe dem ved Tvangsarbejde, og har spurgt i en saadan Form, at Formanden for Læringeklubberne har maattet protestere i „Social-Demokraten“s Spalter mod de Tanker, som Socialministeren her udkastede.

Dette betyder altsaa, at de foreliggende Lovforslag, baade det, der nu er til Behandling, og de følgende, hele denne Reform, som betegnes som Socialreformen, ikke er nogen Reform i egentlig Betydning, idet den ikke ændrer de Principper, som de sociale Love, der hidtil har gjaldt, har været Udtryk for. Den bygger paa nøjagtigt de samme Principper, paa det, man kalder Hjælp til Selvhjælp, paa Principper, efter hvilke det bliver Arbejderklassen, der kommer til at betale den største Udgift til den sociale Forsorg, medens det burde være gældende Princip, at Samfundet betalte den sociale Forsorg, naar Samfundet ikke kan skaffe det Arbejde, som det bør skaffe, og som det kunde skaffe, hvis vi havde en ordentlig Samfundsform. Medens Samfundet i Øjeblikket burde tage Pengene til disse Udgifter fra dem, der har Pengene, fra de store Formuer og Indtægter, saa bygger man netop her paa Princippet om, at de arbejdende selv skal betale største Delen til den sociale Forsorg.

Altsaa, nogen Reform i egentlig Betydning kan man ikke kalde dette. Det er en kapitalistisk Rationalisering, en Forenkling af de tidligere Love, en Sammenfatning, hvorved Principperne for de tidligere Love bliver mere konsekvente og dermed ogsaa mere brutale, og dermed betyder det netop en Nedskæring, en Tilpasning, og derfor undrer det ikke, at Venstre har kunnet slutte sig til dette Lovforslag.